

[H. C. Hansen.]

skal ikke trævle hele denne historie op; som jeg sagde i min tale, jeg tilsigter ikke nogen lang debat. Statsministeren svarer her i aften, at hans indtryk var, at der ingen mulighed var for enighed. Det må være statsministerens indtryk, og det indtryk har han ret til at have, men der er en ting fremfor alt, som jeg vil have lov til at fremhæve — og her interesserer det mig ikke spor, om man vil begynde at lave en diskussion om, hvorvidt vi så ville have været med eller ikke ville have været med, for det er ikke problemet. Problemet er den formelle behandling af en anmodning til statsministeren om at føre visse regeringsforhandlinger, og det for mig afgørende i dette spørgsmål er, at efter at statsministeren har talt med mit partis repræsentanter og har fået en anmodning fra dem om, at en besvarelse måtte vente til efter vort partis hovedbestyrelsesmøde om mandagen, så går den højtærede statsminister til kongen samme aften uden så meget som at give mit partis formand, den tidligere statsminister, et eneste ord herom og lader radioavisen give besked. Jeg skal ikke pege på noget som helst andet punkt, blot på dette. Det berettiger mig til at sige, at den fremgangsmåde kan ikke anvendes fremefter. Dette er ikke spørgsmålet om den ene eller den anden person hverken på oppositionens eller regeringens side, det er et spørgsmål om simpel velanstændighed i forhold til de parlamentariske former, som må overholdes her i landet.

Jeg skal lade yderligere bemærkninger om dette spørgsmål være. Den højtærede statsminister gjorde en bemærkning til spørgsmålet om sin stilling i opposition til samarbejdet, sin samarbejdsvilje. Den samarbejdsvilje, som den højtærede statsminister i sin oppositionsperiode lagde for dagen, var i alt fald meget beskeden efter valget i august. Jeg henviser til sp. 87—88 i tidenden, hvor den højtærede statsminister ikke fralægger sig en udtalelse, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) citerer udefra landet om, at hovedopgaven for det ærede medlem er at få fjernet den regering, der gik imod denne politik, det vil altså sige det daværende ærede medlems, den nuværende højtærede statsministers politik, og hans hele oplæg er dette: min hovedopgave er at få fjernet denne regering. Det karakteriserer tilstrækkeligt, synes jeg, den samarbejdsvilje, der var tilstede i den forløbne periode. Bevares, det er historie, og lad det være historie, men det er nu ganske interessant historie at få med. Mit parti, det

vil jeg gerne have sagt, nærer ikke ønske om at øve obstruktion overfor samarbejdet herinde, og mit parti nærer intet ønske om at løbe fra tidligere indtagne saglige standpunkter — jeg håber, det er fremgået af min tale i dag. Jeg tror, at jeg på mit partis vegne står med en større moralsk ret til at føre samarbejdstale, end den højtærede statsminister gør. Dermed siger jeg ikke, at den højtærede statsminister ikke skal opfordre til et sådant samarbejde, for det er hans pligt, det er hans opgave, og han skal heller ikke fra mit partis side møde nogen som helst form for obstruktion med hensyn til at få det saglige arbejde her i tinget til at glide.

Jeg beklager, at den højtærede statsminister kaldte smørkomedien for en lille detail, en ganske lille detail. Det er da i hvert fald en så stor detail, at landets finansminister, regeringens finansminister — jeg går ud fra, jeg har lov til at opfatte den højtærede finansministers udtalelse på denne måde — er uenig med sin regering om denne disposition, for anden mening kan jeg ikke finde i den højtærede finansministers udtalelse. Jeg erkender, at det er værd at diskutere det problem, som den højtærede finansminister rejser, om et regeringsmedlem skal have lov til at tage særstandpunkt på det ene eller det andet område, men jeg tilstår samtidig, at jeg i en sådan diskussion internt i en regering ville være indstillet på at give det enkelte regeringsmedlem den snævrere mulige margin for særstilling. Som deltager i en sådan debat ville jeg tage et sådant standpunkt. Jeg tror ikke, at der kommer så forfærdelig meget fornuftigt ud af, at man danner en regering, hvis enkelte medlemmer har lov til i betydelige spørgsmål at tage en række særstandpunkter. At man kan gøre det omkring dødsstraf o. lign., forstår jeg, men her er et spørgsmål, der ikke periferisk vedrører den højtærede finansminister, men et spørgsmål, der er afgørende for, om han skal stå i denne sag og forlange 100 eller 200 mill. kr. mere i indirekte afgifter, og overfor dette spørgsmål, der i den grad berører den højtærede finansministers ressource, er han elastisk nok til at tage det standpunkt at lade sig overstemme. Jeg beklager, at den højtærede finansminister har gjort det, jeg synes, den højtærede finansminister har båret sig saglig urigtigt ad. Det vil jeg have lov at sige. Jeg skal iøvrigt slet ikke diskutere dette spørgsmål yderligere herefter med den højtærede statsminister. Det, der er sagt, er mig tilstrækkelig oplysende, og